

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ 2ο Καλαμάτας

Η μουσική των ιθαγενών της Β. Αμερικής

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ 14 ΦΕΒ 2023 19:51 UTC

Οι Ινδιάνοι (ή **Ιθαγενείς Αμερικανοί της αμερικανικής ηπείρου**)

αναφέρονται στις **προκολομβιακές** αυτόχθονες **εθνότητες** και **τους λαούς** της **Βόρειας**, **Κεντρικής** και **Νότιας Αμερικής** (εξαιρουμένων των **Εσκιμώων** και **των Αλεούτιων**) και τους απογόνους τους.

Στη **Βόρεια Αμερική**, η **ινδιάνικη μουσική** είναι σχεδόν μονοφωνική, αλλά υπάρχουν εξαιρέσεις. Τα μουσικά όργανα που χρησιμοποιούνται συνήθως είναι **τύμπανα** και **φλογέρες**. Στην **Κεντρική Αμερική** και το **Μεξικό**, η μουσική συνήθως ήταν **πεντατονική** και χρησιμοποιούνταν κυρίως **τύμπανα** και **φλογέρες**, με την απουσία έγχορδων οργάνων. Η ινδιάνικη τέχνη συνεισφέρει σε πολλούς τομείς, όπως στην **αρχιτεκτονική**, στη **ζωγραφική**, στη **γλυπτική**, στη **χαρρακτική**, στην κατασκευή κοσμημάτων κλπ.

Ν.Τζιβαζ

Ινδιάνοι Μυρτώ Πανταζή Β4

Ακόμα, οι επιμειξίες Ινδιάνων με λευκούς και μαύρους, είχαν ως αποτέλεσμα την περαιτέρω μείωση των καθαρόαιμων Ινδιάνων. Ο σημερινός αριθμός των καθαρόαιμων Ινδιάνων παραμένει άγνωστος και θεωρείται χαμηλός. Υπάρχουν μερικές δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι που αυτοπροσδιορίζονται ως Ινδιάνοι, αλλά οι οποίοι είναι συχνά μεγάλες στην καταγωγή μερικές φορές μπορεί να έχουν πολύ χαμηλό ποσοστό ινδιάνικου DNA.

Σήμερα, οι καθαρόαιμοι Ινδιάνοι δεν αποτελούν την πλειοψηφία σε καμία χώρα της αμερικανικής ηπείρου. Στη Βόρεια Αμερική (Καναδά και Η.Π.Α.) πλειοψηφούν οι λευκοί, ενώ στην Κεντρική και στη Νότια οι μαύροι, με εξαίρεσεις κάποια μέρη όπως η Τζαμάικα, όπου πλειοψηφούν οι μαύροι και η Ουρουγουάη, όπου πλειοψηφούν οι λευκοί.

Μυρτώ Πανταζή Β4

_____.docx

Έγγραφο Word

PADLET DRIVE

Μουσική των Ινδιάνων της Βόρειας Αμερικής

Η ινδιάνικη μουσική στη βόρεια Αμερική ήταν μονοφωνική αλλά υπήρχαν και εξαιρέσεις. Τα όργανα που είχαν ήταν κυρίως τύμπανα, κουδουνίστρες και φλογέρες. Ήταν οι πρώτοι πριν την εισβολή των ευρωπαίων όπου χρησιμοποίησαν τις κολοκύθες και τα κέρατα των ζώων και δημιούργησαν τις κουδουνίστρες. Οι κουδουνίστρες ήταν

σκαλιστές και με ζωγραφιές. Τα τύμπανα ήταν απο σκαλιστό ξύλο και δέρμα ζώου. Ήταν πολύ βασικό στοιχείο της μουσικής τους, θεωρούσαν ότι ο χτύπος του ήταν ο χτύπος της καρδιάς της μητέρας γης. Υπήρχαν πολλών ειδών τύμπανα: το τύμπανο του χεριού (σαν ντέφι), το τύμπανο του νερού και το τύμπανο του πολέμου. Τα τύμπανα ήταν διαφόρων μεγεθών, εξαρτιώταν απο τη κουλτούρα της κάθε ομάδας. Το σχήμα των τυμπάνων είχε ύψιστη σημασία. Ο κύκλος είχε σημαντική σημασία όπως ο ήλιος και το φεγγάρι. Πολλά απο τα αντικείμενα των Ινδιάνων είχαν κυκλικό σχήμα. Αλλά και η προσευχή τους, καθώς και οι οικισμοί (ομάδες) που έκαναν ήταν σε κυκλικό σχήμα. Τα τύμπανα και οι κουδουνίστρες ήταν κρουστά και ήταν το βασικό στοιχείο για την μουσική των πρώτων Ινδιάνων. Επίσης είχαν τις φλογέρες ή φλάουτα, τα οποία ήταν χειροποίητα και σκαλιστά αλλά τα χρησιμοποιούσαν λιγότερο από τα τύμπανα. Οι άντρες έπαιζαν φλάουτα για να κάνουν καντάδα στις γυναίκες ή να συμπαρασταθούν σε φίλους τους που περνούσαν δύσκολες στιγμές.

Κατερίνα Σολούπη Β4

Τσαράνγκο

Το τσαράνγκο είναι ένα μικρό δεκάχορδο λαούτο, που προέρχεται από την Ν. Αμερική. Το ηχείο του οργάνου παραδοσιακά κατασκευάζεται από όστρακο αρμαντίλο. Το τσαράνγκο δημιουργήθηκε όταν ιθαγενείς προσπάθησαν να κατασκευάσουν βιχουέλα με όστρακο αρμαντίλο.

Δημήτρης Βαγιακάκος Β1

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ

Οι Ινδιάνοι ήταν οι ιθαγενείς πληθυσμοί στη βόρεια Αμερική πριν την ανακάλυψη της απο τους Ευρωπαίους. Η ονομασία Ινδιάνοι προέρχεται απο τον Κολόμβο όπου πιστέυε οτι είχε φτάσει στην Ινδία και οτι οι άνθρωποι ήταν Ινδοί. Ονομάζονταν και ερυθρόδερμοι όχι μόνο εξαιτίας του χρώματος του δέρματος τους αλλά και γιατί χρησιμοποιούσαν συχνά το κόκκινο χρώμα σε βαφές και στο στολισμό τους. Οι πρώτοι ιθαγενείς είχαν εγκατασταθεί στη βόρεια Αμερική κατά το 500 π.Χ όπου και αναπτύχθηκαν διάφορες φυλές. Οι ανθρωπολόγοι πιστεύουν πως οι Ινδιάνοι εγκαταστάθηκαν στην Αμερική σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα και πιθανότατα ήρθαν από την Ασία, για αυτό και χωρίζονται σε τόσες πολλές φυλές.

ΓΩΓΩ ΒΑΡΕΛΑ

ΜΠΑΝΤΖΟ

Το μπάντζο είναι ένα μουσικό όργανο που ανήκει στην οικογένεια των τσίταρων και παίζεται κυρίως στην αμερικανική παραδοσιακή μουσική, όπως η country και η bluegrass. Αν και έχει προέλευση από την Αφρική, το μπάντζο αναπτύχθηκε κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τον 19ο αιώνα.

Το μπάντζο αποτελείται από ένα σκάφος από ξύλο ή πλαστικό, πάνω στο οποίο τοποθετείται μια δέσμη από μεταλλικές χορδές, που τείνουν πάνω από μια μεγάλη μεταλλική τάστα και συνδέονται με ένα μπράτσο που καταλήγει σε ένα κεφαλάρι με κλειδιά. Ο ήχος του παράγεται από τη δόνηση των χορδών, η οποία μεταδίδεται στο σκάφος και προκαλεί τον ήχο.

Το μπάντζο είναι ένα όργανο με πολύ ξεχωριστό ήχο, που δημιουργεί μια ζεστή και φωνητική προσέγγιση στη μουσική. Στην παραδοσιακή αμερικανική μουσική, το μπάντζο συνήθως χρησιμοποιείται για να παίξει τη ρυθμική και αρμονική συνοδεία σε συνδυασμό με άλλα όργανα, όπως το βιολί

ΝΙΚΟΣ ΖΟΥΖΟΥΝΗΣ Β1

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η μουσική των Ινδιάνων της Αμερικής έχει τα ίδια βασικά χαρακτηριστικά με όλους τους μουσικούς πολιτισμούς. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της μουσικής των Ινδιάνων της Αμερικής είναι πως αυτή χρησίμευε ως φορέας ιστορίας και επαφής με τους προγόνους. Η ινδιάνικη μουσική είχε ως σκοπό να διατηρήσει την συνέχεια των γενεών και να εντάξει την κάθε νεότερη γενιά στην ιστορία της Φυλής με αναφορές σε κατορθώματα και στη σοφία των παλαιότερων.

Αντίθετα ο σεβασμός προς τη μουσική αλλά και προς όσους ασχολούνται με αυτήν προερχόταν από την δοξασία πως οι αρμονικοί ήχοι αποτελούν

μακρινή ήχο της δημιουργίας του κόσμου εκ μέρους των θεών οι οποίοι συνταίριαζαν τα στοιχεία της ζωής και του κόσμου με βάση την αρμονία των ήχων.

Αφροδίτη Καλαντζή

Η ΟΝΕΙΡΠΑΓΙΔΑ

Η ονειροπαγίδα.

Ονειροπαγίδες κατασκεύαζαν αρχικά οι Ινδιάνοι Τσιπέουα (ή αλλιώς Οτζίμπουε). Το αντικείμενο στη γλώσσα τους ονομάζεται *asabikeshiih*. Τις κατασκεύαζαν πλέκοντας σε δίχτυ κλωστές από νεύρα μέσα σε στεφάνια από ξύλο πιάς, με μια πλέξη που θύμιζε ιστό αράχνης. Συνήθως τις διακοσμούσαν με χάντρες και φτερά. Μετά τις κρεμούσαν πάνω από τα κρεβάτια των παιδιών, για να τα προστατέψουν από τα κακά όνειρα. Με τον καιρό και καθώς το παιδί μεγάλωνε, η ονειροπαγίδα φθειρόταν και καταστρεφόταν. Υποτίθεται ότι μόνο τα καλά όνειρα μπορούσαν να περάσουν από την κεντρική τρύπα της ονειροπαγίδας, ενώ τα κακά σκάλωναν και έμεναν παγιδευμένα. Στη συνέχεια, τα παγιδευμένα κακά όνειρα θα διαλύονταν με το πρώτο φως της αυγής. Τέλος για τα κακά όνειρα των ινδιάνων υπάρχει μουσική αλλά δεν είναι ακουστή και γνωστή όπως τα παραδοσιακά τους τραγούδια.

Δημήτρης Καλαντζής Β1

Οκαρίνα

Η οκαρίνα είναι πνευστό μουσικό όργανο. Μοιάζει με φλογέρα. Η φλογέρα έχει λιγότερες τρύπες για τα δάχτυλά μας. Είναι από μέταλλο ή τερακότα, αλλά και από κόκαλο. Τις τρύπες τις κλείνουμε με τα χέρια μας, είναι μεγάλες και μικρές. Παίζεται σαν φλάουτο.

Κάποιες οκαρίνες έχουν κορδόνι, για να τις κρεμάμε. Είναι ωοειδούς σχήματος. Οι πρώτες οκαρίνες ήταν κοκάλινες.

Έχει τρύπες, μεγάλες-μικρές. Είναι ωοειδούς σχήματος και κλείνουμε τις τρύπες με τα δάχτυλά μας.

Η Οκαρίνα ανήκει σε μια ευρύτερη οικογένεια μουσικών οργάνων τα οποία πιστεύεται ότι υπάρχουν για περισσότερα από 12.000 χρόνια. Με

το πέρασμα του χρόνου έχουν δημιουργηθεί πολλά είδη της με τη δημοφιλέστερη να είναι η εγκάρσια οκαρίνα, η οποία συνήθως έχει 10 η 12 τρύπες.

Πάρης Αλεξανδρόπουλος
B'1

Το σιτάρ είναι έγχορδο ινδικό μουσικό όργανο, περισσότερο διαδεδομένο στις βόρειες επαρχίες της Ινδίας και του Πακιστάν. Η εφευρέσή του ανάγεται στον 12ο αιώνα στη περιοχή του Δελχί. Το σιτάρ έγινε παγκοσμίως γνωστό χάρη στα έργα του κορυφαίου Ινδού μουσικού Ραβί Σανκάρ. Τη δεκαετία του 1960, δημιουργήθηκε μια τάση για τη χρήση του σιτάρ στη δημοφιλή μουσική της Δύσης, με το όργανο να εμφανίζεται σε κομμάτια από συγκροτήματα όπως οι Beatles, οι Doors, οι Rolling Stones και άλλοι.

Κάθε σιτάρ έχει 21, 22 ή 23 μεταλλικές χορδές, εκ των οποίων κανείς παίζει τις 6 ή 7, επειδή βρίσκονται πάνω από τον καβαλάρη. Οι υπόλοιπες βρίσκονται κάτω από τον καβαλάρη και λειτουργούν ως συμπληρωματικές. Στο σιτάρ Γκαντάρ Πάντσαμ η χορδή για του μπάσους φθόγγους αντικαθίσταται από μία τέταρτη τσικάρη. Κάθε όργανο έχει δύο καβαλάρηδες, έναν μεγάλο και έναν μικρό. Η ποιότητα του τόνου προέρχεται από τον τρόπο με τον οποίο οι χορδές ακουμπούν τους επικλινείς καβαλάρηδες. Όταν η χορδή αντηχεί, το μήκος αλλάζει ελαφρά και η άκρη της ακουμπά τον καβαλάρη, δημιουργώντας έτσι ήχους πολύ υψηλής συχνότητας. Αποκτά αντήχηση μέσω των χορδών του, της κοίλης λαβής και τον θάλαμο αντήχησης (ηχείο) από κολοκύθα. Μπορεί να έχει έναν δεύτερο ενισχυτή κοντά στην κορυφή της κοίλης λαβής του

Τα υλικά που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή του είναι ξύλο τικ για τη λαβή και το ηχείο. Οι γέφυρες του οργάνου είναι φτιαγμένες από οστά ελαφιού, έβενο ή σπανιότερα οστά καμήλας. Συνθετικά υλικά είναι συνήθη σήμερα.

ΜΑΡΙΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΡΕΜΠΙΑΚΟΥ
B'2

ΟΚΑΡΙΝΑ

Η οκαρίνα είναι πνευστό μουσικό όργανο κι ανήκει σε μια ευρύτερη οικογένεια μουσικών οργάνων τα οποία πιστεύεται ότι υπάρχουν για περισσότερα από 12.000 χρόνια. Με το πέρασμα του χρόνου έχουν δημιουργηθεί πολλά είδη της. Μοιάζει με φλογέρα. Είναι από μέταλλο ή τερακότα, αλλά και από κόκαλο. Τις τρύπες τις κλείνουμε με τα χέρια μας, είναι μεγάλες και μικρές. Παίζεται σαν φλάουτο. Κάποιες οκαρίνες έχουν κορδόνι, για να τις κρεμάμε. Είναι ωοειδούς σχήματος. Οι πρώτες οκαρίνες ήταν κοκάλινες. Έχει τρύπες, μεγάλες-μικρές. Είναι ωοειδούς σχήματος και κλείνουμε τις τρύπες με τα δάχτυλά μας.

ΠΗΓΗ:

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9F%CE%BA%CE%B1%CF%81%CE%AF%CE%BD%CE%B1>

Γκράση Γεωργία
B1

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η μουσική των Ινδιάνων της Αμερικής έχει τα ίδια βασικά χαρακτηριστικά με όλους τους μουσικούς πολιτισμούς. Επιβεβαιώθηκε η στενή σχέση της μουσικής με όλες τις θρησκευτικές τελετές αλλά και η απαραίτητη παρουσία της σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις και τους σταθμούς του κύκλου της ζωής, όπως ο γάμος και ο θάνατος. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της μουσικής των Ινδιάνων της Αμερικής είναι πως αυτή χρησίμευε ως φορέας ιστορίας και επαφής με τους προγόνους. Η ινδιάνικη μουσική είχε ως σκοπό να διατηρήσει την συνέχεια των γενεών και να εντάξει την κάθε νεότερη γενιά στην ιστορία της Φυλής με αναφορές σε κατορθώματα και στη σόφια των παλαιότερων. Μεγάλη ήταν η σχέση της μουσικής με τελετές ίασης από διάφορες ασθένειες ή τραυματισμούς, καθώς ο ρόλος του γιατρού, του μάγου και του μουσικού της φυλής ταυτίζονταν. Ο σεβασμός προς τη μουσική αλλά και προς όσους ασχολούνται με αυτήν προερχόταν από την δοξασία πως οι αρμονικοί ήχοι αποτελούν μακρινή ήχο της δημιουργίας του κόσμου εκ μέρους των θεών οι οποίοι συνταίριαζαν τα στοιχεία της ζωής και του κόσμου με βάση την αρμονία των ήχων.

Από πλευράς μουσικών στοιχείων, κυρίαρχη είναι η θέση των πεντατονικών κλιμάκων, βάσει των οποίων δημιουργούνται απλές μελωδίες, κυρίως φωνητικές. Όσο για τα μουσικά όργανα, συναντώνται και οι τρεις κατηγορίες με χαρακτηριστικότερα τον Αυλό του Πάνος στους πολιτισμούς των Άνδεων και τους τεράστιους ξύλινους αυλούς (τουκούνα) στις ζούγκλες του Αμαζονίου. Τα όργανα της Βορείου Αμερικής είναι σαφώς λιγότερα. Το έγχορδο όργανο των Απάτσι, γνωστό και ως το «βιολί των Ναβάχο» είναι το πιο παράδοξο χορδόφωνο της Βόρειας Αμερικής. Αποτελείται από ένα ξύλινο ηχείο με μία μόνο χορδή, φτιαγμένη από τρίχα ουράς του αλόγου.

Με την έλευση των πρώτων αποίκων σε Βόρεια και Νότια Αμερική, η μουσική των γηγενών άρχισε σταδιακά να δυτικοποιείται. Περισσότερο έντονο το φαινόμενο αυτό υπήρξε στη Λατινική Αμερική, όπου οι πληθυσμοί λευκών Ευρωπαίων και Ινδιάνων, μετά τις πρώτες συγκρούσεις, έζησαν ειρηνικά πολύ κοντά ο ένας στον άλλον. Η μουσική των Ινδιάνων της Λατινικής Αμερικής επηρεάστηκε από την ισπανική και την πορτογαλική λαϊκή μουσική και πήρε περισσότερο οργανικό χαρακτήρα. Στη βόρεια Αμερική ακολουθήθηκε περισσότερο η πολιτική της απομόνωσης των ινδιάνικων φυλών με απώτερο στόχο τη σταδιακή εξασθένηση και τελικά εξαφάνιση τους. Αυτό οδήγησε στη συσείρωση των φυλών, κάτι που πήρε μεγαλύτερη έκταση από τα μέσα του 20ου αιώνα με την βοήθεια πολλών οργανώσεων που δημιούργησαν ένα κίνημα ανάδειξης ινδιάνικου πολιτισμού, γνωστού ως Πανινδιανισμός.

Είναι γεγονός πως οι επι τρεις τουλάχιστον αιώνες προσπάθεια εξαφάνισης των φυλών οδήγησε σε μεγάλη υποβάθμιση το πνευματικό επίπεδο τους. Η απομόνωσή τους σε συγκεκριμένες εκτάσεις στη Βόρεια Αμερική, σαν ιδιότυπα γκέτο, εμπόδισαν την εξέλιξή τους αλλά είχαν και ως θετική επίπτωση τη διατήρηση ορισμένων αυθεντικών στοιχείων του πολιτισμού τους, μεταξύ των οποίων είναι και οι θρησκευτικές τους παραδόσεις. Η γνωριμία τους με τον Χριστιανισμό δεν ήταν τόσο έντονη όσο εκείνη των Αφροαμερικανών. Έτσι μπορεί κανείς ακόμη να διακρίνει τη σύνδεση μουσικής και θρησκείας όπως ήταν πριν τον αποικισμό της Αμερικής.

Σήμερα, η μουσική των Ινδιάνων της Αμερικής έχει γίνει αποδεκτό ως ένα σημαντικό κεφάλαιο της μουσικής παράδοσης του αμερικανικού έθνους, κάτι που είναι φανερό σε πλήθος φολκλορικά φεστιβάλ που γίνονται σε όλη την αμερικανική ήπειρο με οργανωμένη πλέον τουριστική εκμετάλλευση. Μοιραία, η εξέλιξη αυτή επιφέρει όλες τις επιπτώσεις αλλοίωσης του αυθεντικού χαρακτήρα του μουσικού πολιτισμού των ινδιάνων, κάτι δυστυχώς πολύ συνηθισμένο, όταν υπεισέρχεται σε θέματα λαϊκού πολιτισμού η τουριστική χρήση.

Erika Apostolakidh

Όργανα

Η ομάδα Σύριγγων της μουσικής των Άνδεων, περιλαμβάνει το **sikú** (ή ζαμπόνια) και το **Αντράρα**. Αυτά είναι αρχαία γηγενή όργανα που ποικίλλουν σε μέγεθος, κούρδισμα και στυλ. Τα όργανα αυτής της ομάδας κατασκευάζονται από υδρόβια καλάμια. Το **sikú** έχει δύο σειρές από καλάμια και είναι συντονισμένα είτε σε πεντατονικές είτε σε διατονικές κλίμακες. Ορισμένες σύγχρονες μονόσειρες σύριγγες που έχουν σχεδιαστεί σύμφωνα με το εγγενές antara μπορούν να παίζουν σε πλήρη κλίμακα, ενώ τα παραδοσιακά sikú παίζονται χρησιμοποιώντας δύο σειρές από καλάμια τυλιγμένα μεταξύ τους. Εξακολουθεί να είναι συνηθισμένο για δύο καλλιτέχνες να μοιράζονται μια μελωδία ενώ παίζουν το μεγαλύτερο στυλ sikú που ονομάζεται toyo. Αυτό το στυλ εκφώνησης με νότες διάσπαρτες μεταξύ δύο μουσικών, ονομάζεται παιχνίδι στο χόκετ. Οι Κουάνες κατασκευάζονται από τα ίδια υδρόβια καλάμια με τα **sikús**. Οι κουάνες παίζονται μόνο κατά τη διάρκεια της ξηρασίας, ενώ κάθετα φλάουτα, είτε **pinkillos** είτε **tarkas**, παίζονται κατά τη διάρκεια της υγρής περιόδου. Τα Tarkas κατασκευάζονται από τοπικό σκληρό ξύλο. Τα συγκροτήματα, στα οποία κυριαρχούν τα τύμπανα και οι σύριγγες, είναι συνηθισμένα σήμερα και χρησιμοποιούνται για τον εορτασμό γάμων, καρναβαλιών και άλλων εορτών.

Ραφαηλια.Μ. Β1

ΠΗΓΕΣ:https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%99%CE%B8%CE%B1%CE%B3%CE%B5%CE%BD%CE%B5%CE%AF%CF%82_%CF%80%CE%BB%CE%B7%CE%B8%CF%85%CF%83%CE%BC%CE%BF%CE%AF_%CF%84%CE%B7%CF%82_%CE%91%CE%BC%CE%B5%CF%81%CE%B9%CE%BA%CE%AE%CF%82

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ Β4

Β. Αμερικής

Οι ιθαγενείς πληθυσμοί της Αμερικής είναι οι άνθρωποι που κατοικούσαν στην αμερικανική ήπειρο πριν την ανακάλυψη και κατάκτησή της από Ευρωπαίους. Με την ίδια ονομασία αποκαλούνται μέχρι και σήμερα ορισμένες εθνικές μειονότητες, των οποίων οι ρίζες προέρχονται από τους ιστορικούς αυτούς λαούς. Ορισμένοι από αυτούς τους ιθαγενείς διατηρούν μέχρι σήμερα ένα μοναδικό τρόπο ζωής, ενώ κάποιοι άλλοι αναζήτησαν μόνιμη διαμονή δημιουργώντας μικρές κοινότητες και χωριά, ενώ σε κάποιες περιοχές κατάφεραν να οργανωθούν σε μεγαλύτερες κοινότητες, ακόμα και πόλεις, με πολιτική οργάνωση. Η ονομασία "Ινδιάνοι" που προέρχεται από την πεποίθηση του Κολόμβου ότι έφτασε στην Ινδία αντί της Αμερικής και ότι οι κάτοικοι που συνάντησε είναι Ινδοί.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ / ΤΕΧΝΗ / ΜΟΥΣΙΚΗ

Η γλώσσα, η ενδυμασία και τα έθιμα μπορεί να ποικίλουν από τη μια φυλή στην άλλη, ωστόσο υπάρχουν κάποιες ομοιότητες ανάμεσα στους ιθαγενείς της Αμερικής.

Στη Βόρεια Αμερική, η ινδιάνικη μουσική είναι σχεδόν μονοφωνική, αλλά υπάρχουν εξαιρέσεις. Τα μουσικά όργανα που χρησιμοποιούνται συνήθως είναι τύμπανα και φλογέρες. Στην Κεντρική Αμερική και το Μεξικό, η μουσική συνήθως ήταν πεντατονική και χρησιμοποιούνταν κυρίως τύμπανα και φλογέρες, με την απουσία έγχορδων οργάνων. Η ινδιάνικη τέχνη συνεισφέρει σε πολλούς τομείς, όπως στην αγγειοπλαστική, στη ζωγραφική, στη γλυπτική, στη χαρτακιτική, στην κατασκευή κοσμημάτων κλπ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΘΑΓΕΝΩΝ Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Έγγραφο Word

PADLET DRIVE

Το ραβδί της Βροχής

Το **Ραβδί της Βροχής** γνωστό και ως ξύλο ή μπαστούνι της βροχής είναι ένα παραδοσιακό ιδιόφωνο χιλιανό όργανο. Είναι μια αρχαία κατασκευή η οποία πιστεύεται ότι εφευρέθηκε από μια ιθαγενή φυλή που ζούσε στην Αργεντινή και Χιλή. Το κατασκεύαζαν συνήθως με αγκάθια κάκτων και τα γέμιζαν με μικρά βότσαλα. Όταν είχε ξηρασία, κουνούσαν το Ραβδί της Βροχής και προσεύχονταν να βρέξει.

Παρόμοια όργανα απαντώνται στην Ασία, στην Αφρική, σε όλη την Νότια Αμερική και την Αυστραλία. Στην ίδια κατηγορία ιδιόφωνων ανήκει και η

Μαράκα

Παρά το γεγονός της αβέβαιης προέλευσής του, το ραβδί της βροχής είναι δημοφιλές στο εμπόριο και την μουσική σήμερα.

Δουφεξή Ευσταθία

Ζαμπόνα

Ζαμπόνα είναι ένα όργανο του ανέμου της καταγωγής των Άνδεων που θεωρείται ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά αυτού του πολιτισμού, επειδή έχει πρωταγωνιστήσει σε τελετουργίες, φεστιβάλ και άλλους εορτασμούς. Κατά τη διάρκεια της προ-Κολομβιανής εποχής ήταν γνωστή ως "siku" ή "sikuri".

Σε γενικές γραμμές, το ζαμπόνα αποτελείται από μια σειρά σωλήνων συνδεδεμένων συνεχόμενων αλλά με διαφορετικά μήκη, προκειμένου να παρέχεται ποικιλία στον ήχο όταν εφαρμόζεται αέρα.

Σύμφωνα με μερικούς μελετητές, το ζαμπόνα έχει εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο, οπότε έχει τα χαρακτηριστικά κάθε περιοχής.

Αριάδνη Αικατερίνη Αγγελάκου

